

Geen been om op te staan

Blijspel in drie bedrijven

door

J. HEMMINK-KAMP

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEEN BEEN OM OP DE STAAN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **J. HEMMINK-KAMP** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal ?? tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

EVERT WILMINK	- weduwnaar - 63 jaar
HANNA WILMINK	- weduwe - 60 jaar
JAN WILMINK	- zoon van Hanna
WILMA	- zijn vrouw
MANS KOSTE	- buurman - 73 jaar
MANNIE	- z'n kleindochter
GEERT DAMMERS	- knecht
ANTON DE WIT	
JET	- zijn vrouw
HERMAN DE BRUIN	
RIET	- zijn vrouw

NERO (of andere naam)- de hond

TOEELAANKLEDING :

Op de achtergrond: de voorkant van een boerderijtje Links: een bank met een paar stoelen.

Rechts: een klein tafeltje met parasol en vier opklapbare tuinstoeltjes.

Kranten en flessen op het tafeltje, tassen op de grond. Dit hoekje maakt een rommelige indruk. Aan de rechterkant is er een afscheiding van wat struiken waarachter vandaan de buurman alles in de gaten houdt.

Verdere aankleding met wat bloembakken e.d.

EERSTE BEDRIJF

GEERT (*puffend op, veegt zweet van zijn gezicht*): Allemensen wat is het warm. (*gaat op de bank zitten*) Ik geloof dat ik morgen nog maar een uur eerder begin. (*dan Evert op met hond aan riem. Evert loopt heel moeilijk*)

EVERT: Zo jong, wou je even uitrusten?

GEERT: Heel even maar, er is nog zoveel te doen. Is er misschien wat te drinken?

EVERT: 't Ja wat wou je hebben dan, van dat prikspul of zo?

GEERT (*die brood uit 'n zak gehaald heeft*): Eerlijk gezegd had ik liever koffie bij de boterham.

EVERT: Koffie is er niet, dat kan ik niet zetten.

GEERT: Zo moeilijk is dat toch niet?

EVERT: Dat kan ik niet met dat stijve been.

GEERT (*grijnst*): Ik dacht dat koffie altijd met de handen gezet werd!

EVERT: Maar begrijp je dan niet dat ik niet uit de voeten kan?

GEERT: Veel snap ik er niet van. Maar mag ik dan een glas melk, ik heb dorst als een paard.

EVERT: Dat wel, haal zelf maar even wat.

GEERT: Mag dat wel van die gasten van je? Die zijn niet zo erg aardig en ze doen net of alles hier van hun is.

EVERT (*kribbig*): Ik ben altijd nog baas in m'n eigen huis. (*Geert staat op en wil naar binnen, draait zich om*)

GEERT: Heb je niet ergens een ouwe pet voor me, het is zo heet in die zon.

EVERT: Er hangt er wel een in de bedstee en ook nog wel een kiel, dan brandt het niet zo op je rug. Ik heb ze toch niet meer nodig. (*wijst op z'n been*) Ik kan toch niets meer.

GEERT: Och man, doe niet zo pessimistisch, je bent nog lang geen tachtig. (*gaat naar binnen*)

EVERT: Nee nog lang niet, maar ik ben wel helemaal uitgeteld. (*praat nu tegen z'n hond*) Je baas is niets meer hè! Helemaal niets en het ergste is dat niemand begrijpt hoe ik er aan toe ben. (*slaat een arm om de hond*) Ja, m'n jongen, het is helemaal gebeurd met mij. Ik heb immers geen been meer om op te staan, nietwaar! Gelukkig heb ik jou nog, jij bent de enigste waar ik nog eens tegen praten kan. (*Geert weer op met pet, blauwe kiel en glasmelk. Gaat zitten en eet z'n boterham verder op*)

GEERT: Wou je straks niet eens komen kijken wat ik de laatste dagen gedaan heb?

EVERT: Och, het interesseert me niet meer.

GEERT: Maar het is toch je eigen bedoening, daar heb je zelf je leven lang voor gewerkt!

EVERT: Ja, toen ik nog goed uit de voeten kon toen was het alles voor me, maar nu ik niet meer kan laat alles me koud.

GEERT: Maar de boel staat er zo mooi bij. Het is best de moeite waard om daar eens naar te kijken.

EVERT: Voor mij hoeft het niet meer.

GEERT: Maar je zou toch wel eens kunnen komen kijken en zeggen hoe je alles graag hebben wilt!

EVERT: Ik kan en wil niets meer, je gaat je eigen gang maar.

GEERT: Je buurman komt anders wel geregeld kijken en ik heb al heel wat van hem geleerd. Hij is geloof ik al dik over de zeventig, maar nog zo geïnteresseerd in alles. Weet je wel dat die man nog heel wat klusjes voor je opknapt?

EVERT: Dat is gewoon burenplicht om een ander te helpen!

GEERT: En doe je zelf dan nooit eens wat terug?

EVERT (*fel*): Als ik het kon dan zou ik het wel doen, maar als je invalide bent dan tel je niet meer mee. Begrijp je dat?

GEERT (*haalt schouders op*): Niet helemaal. Naar het is geen pretje om ergens te werken als er helemaal geen waardering voor is.

EVERT: Voor mij hoeft het ook niet meer. Het is dat m'n buurman je hier naar toe gehaald heeft, ik zie het allemaal niet meer zitten. En je hoeft niet te klagen, je wordt goed betaald. Of niet soms?

GEERT: Dat wel, maar het lijkt allemaal zo doelloos en de boel wordt er niet beter op als er geen toezicht op is.

EVERT: Daar hoef jij je geen zorgen over te maken, 't is hier toch gauw afgelopen.

GEERT (*verwonderd*): Afgelopen?? Dat meen je niet... Je wilt de boel hier toch niet wegdoen?

EVERT: D'r zit niets anders meer op, het is immers gebeurd met mij.

GEERT (*staat op, klopt hem op de schouder*): Man je bent een grote stumper hoor. Maar ik ga weer aan het werk. (*af*)

EVERT (*kijkt hem na*): Die jongen heeft er toch wel begrip voor, hij weet tenminste dat ik te beklagen ben. (*aait z'n hond*) Ja m'n jongen, het is nu gauw gebeurd hier ... en wat er nog van ons terecht moet komen, ik weet het niet. Als wij tweeën nog maar bij elkaar kunnen blijven. Want als ik jou ook nog zou moeten missen dan hoefde ik er ook niet meer te zijn. En nu wil die familie dat ik de boel hier van de hand doe. Ik ben nergens meer geschikt voor zeggen ze. (*snuit z'n neus*) Dat weet ik zelf ook wel verdomme. Ik met m'n anderhalve poot. Waarom moest mij dit allemaal overkomen? (*slikt moeilijk*) En dat onze vrouw er niet meer is, dat is slim m'n jongen heel slim. Wil je wel geloven dat het leven me niet veel meer waard is. En nu willen ze alles voor me regelen, want dat kan ik ook niet meer zeggen ze. Maar doen ze dit allemaal in mijn belang...? Ik weet het niet zo zeker. (*aait zijn hond*) Maar wat er ook gebeurt, wij blijven bij elkaar dat beloof ik je. (*nu achter elkaar de familie op. Jet, Riet, Herman en Anton. De dames dragen zonnejurken en de heren zijn ook zomers gekleed*)

JET: Ik geloof dat ik nog eerst een uurtje in de zon ga liggen, het kan nu nog.

RIET: Ik kom bij je zitten maar ik wil me eerst even invetten anders gaat m'n hele huid er aan. (*pakt tas en haalt 'n flesje te voorschijn en vet zich in*)

ANTON (*tot Herman*): Heb jij die begroting daar, dan kan oom Evert het eens bekijken voor we naar de makelaar gaan.

HERMAN (*met papieren naar Evert*): We hebben alles een beetje uitgerekend. Het huis met opstallen en het beetje vee... Met elkaar zal het toch wel een paar ton opbrengen dachten we.

EVERT: Zo dachten jullie dat, dan denken jullie toch wel 'n beetje verkeerd. Zolang ik hier blijf

wonen raak je dit niet zo makkelijk kwijt.

ANTON: Maar je blijft hier niet, daar hebben we het toch lang en breed over gehad. Je bent niet meer in staat de boel hier te onderhouden.

EVERT: Ik heb een goeie knecht en de burens helpen me ook vaak.

HERMAN: Dat is allemaal veel te kostbaar. Het wordt de hoogste tijd dat je de boel hier wegdoet. Het wordt steeds minder met je.

EVERT: Dat hoef je me niet steeds onder de neus te wrijven, dat weet ik zelf ook wel.

ANTON: Rustig nou maar, we bedoelen het zo goed en hebben het beste met je voor.

EVERT (*kribbig*): O ja? Wat voor goeds is dat dan wel en waar moet ik naar toe als de boel hier onder de hamer komt?

HERMAN: Maar dat hebben we toch allemaal al geregeld, daar zijn we tenslotte familie voor!

EVERT (*opstandig*): Maar ik ga niet in een of ander tehuis als je dat maar weet.

ANTON: Maar dat is ook helemaal de bedoeling niet. (*terzijde*) Tenminste voorlopig niet.

RIET (*naar hem toe, liefjes*): Nee oom Evert, je komt eerst een tijdje gezellig bij ons en dan ga je een poosje naar Jet en Anton en dan weer bij ons. Dat doen we dan zo om en om, begrijp je?

EVERT: Maar dat kan toch niet. Jullie wonen op 'n bovenhuis en dat is niets voor m'n hond, die is z'n vrijheid zo gewend. Nee, nee, dat kan helemaal niet.

JET: Nee dat kan zeker niet. Die hond moet weg, dat is een eerste vereiste.

EVERT (*staat driftig op*): Je bent niet goed wijs mens. Die hond en ik horen bij elkaar. Er is geen mens die hem van me weghaalt.

RIET: Maar oom Evert..! Daar valt toch over te praten!

EVERT: Daar valt helemaal niet over te praten. (*gaat moeilijk lopend via zijkant af*)

RIET: Zeg laten we het nu een beetje tactisch aanpakken, anders lukt het ons nooit.

JET: Maar ik wil geen hond in m'n huis en we hebben pas nieuwe meubelen.

HERMAN: Och meid, het is toch allemaal maar voor korte duur.

JET: Wat is kort, een paar jaar misschien? En wat moet ik de hele dag met zo'n ouwe kerel over de vloer?

RIET: Toe bederf nu niet alles, we worden er toch alleen maar beter van. Het zal een mooie cent opbrengen. We zullen hem een poot uittrekken,

reken maar.

JET: Maar je moet toch wel een beetje voor die man zorgen?

RIET: Tuurlijk wel, we zullen hem vast niet laten verhongeren. Maar hij zal wel een goed kostgeld moeten betalen.

JET: En iedere dag met hem wandelen zeker?

RIET: Jij bent gek. We zetten hem in een stoel voor het raam, dan heeft hij afleiding genoeg. Hij zal zelf toch wel begrijpen dat hij niet elke keer die trappen op en af kan.

JET: Maar die hond moet weg, die wil ik niet.

ANTON: Die gaat ook wel weg liefje, alles op z'n tijd.

HERMAN (*grinnikt*): Ik zal dat beest 's avonds wel uitlaten en dan verlies ik hem wel ergens, onder - weg. Die hond vindt ons toch niet meer terug in de stad.

JET: En wanneer komt die oom?

ANTON: Zo gauw dit boeltje hier verkocht is. Oom Evert is nu in een toestand dat niets hem meer interesseert, daar moeten we nu van profiteren. Natuurlijk moeten we ons wel een jaar of vijf opofferen.

JET: Waaaat?? Een jaar of vijf?

RIET: Dat is voor elk toch maar twee en een half jaar. Tot de buit binnen is.

HERMAN: En dan is. hij wel zover dat hij in een of ander tehuis kan.

JET: Waarom kan dat dan niet meteen, we zijn toch de enigste familie die alles erven!

ANTON: Doe niet zo stom Jetje. Als hij nu naar een tehuis gaat dan moeten z'n centen ook mee. Dus moeten we er maar wat voor over hebben. En volgens mij moet hij ook nog wel wat op de bank hebben.

HERMAN: Daar hadden we nog niet eens aan gedacht. (*tot Riet*) Nou vrouwtje, dan zou er nog wel eens een nieuwe wagen in kunnen zitten. (*ze zitten onderwijl wat te drinken*)

JET: Jullie zitten het varken al te verdelen voor het geslacht is. Ik moet het allemaal nog zien en er is vast nog wel meer familie die er ook achteraan zit.

RIET: Och doe toch niet zo moeilijk, we hebben niets met die andere familie te maken. Wij nemen oom Evert toch in huis en eer hij er niet meer is zijn z'n centen wel op.

HERMAN: Als we het goed aanpakken zitten we op rozen. Maar we moeten alles wel zo gauw mogelijk regelen voor hij zich bedenkt.

ANTON: Zeg, we moeten ook nog zorgen dat we groenten en aardappelen mee krijgen. Gaan jullie mee het land in, er is genoeg.

JET: Moeten we dat zelf doen met die warmte, er is toch een knecht!

HERMAN: Laten we het zelf maar doen, dan kunnen we net zoveel nemen als we willen. Vorig jaar hadden we ook voor weken genoeg. (*Nu komt buurman Mans op. Hij heeft tijdens dit hele gesprek achter de afscheiding staan schoffelen en alles gehoord en is voor het publiek wel zichtbaar geweest. Hij is gekleed in een kieltje en heeft een petje op. Loopt meestal op een sukkeldrafje*)

MANS: Zo zo....allemaal al weer mooi in de olie zie ik?

JET: Wat bedoel je daarmee? We hebben alleen nog maar frisdrank gehad.

MANS: Ik bedoel jullie vrouwen, jullie lijken net glimwormen.

RIET (*naar hem toe, argwanend*): Zeg eens.. Waar kom jij zo gauw vandaan?

MANS (*onschuldig*): Van die kant, daar kom ik altijd vandaan.

JET: Heb je soms weer staan loeren achter die struiken?

MANS: Welnee mens, ik heb je de laatste dagen al vaak genoeg gezien, daar ben ik allang op uitgekeken.

ANTON: Weet jij misschien waar we hier een paar zakken kunnen vinden?

MANS: In de schuur liggen er wel wat. Willen jullie gaan zaklopen?

HERMAN: Welnee man, daar willen we groenten en aardappelen in doen.

MANS: Wel wel... jullie willen een beetje helpen op het land! Daar zal Evert blij mee zijn!

ANTON: Nee nee, deze keer niet, het is voor ons zelf. Gaan jullie mee?

MANS: En als je een kruiwagen zoekt, die staat er ook want vorig jaar hadden jullie ook zo'n enorme vracht.

RIET: Daar hoeft jij je geen zorgen over te maken ouwe, daar redden we ons wel mee. (*met z'n vieren af*)

MANS (*gaat op de bank zitten*): Ja dat geloof ik best. Allemensen wat zijn die lui inhalig. (veegt met z'n pet het zweet van z'n gezicht) Wat ik daarnet allemaal gehoord heb.. (*schudt z'n hoofd*) Daar wordt een mens stil van. Ze zijn heel wat van plan met Evert, of beter gezegd met z'n centen. Wat een sufferd is die Evert, wat een stomme Klaas dat hij niet in de gaten heeft dat hij zo beduveld wordt. Je zou werkelijk denken dat hij ze alle vijf niet meer bij elkaar heeft. (*grinnikt*) Evert op een bovenhuis... Ik denk dat hij binnen de kortste keren uit het raam zou springen... En ze willen hem een poot uittrekken; als dat dan maar niet z'n goeie is. (*staat zenuwachtig op*) Maar daar moet toch iets aan gedaan worden. (*gaat weer zitten*) Maar wat dan!! Een tegen vier is niet eerlijk... Gutteguttegut wat een draadnagel is dat toch. Ik snap niet dat een mens zo veranderen kan in een paar jaar. (*achter horen we de stem van Hanna: "Evert.... Evert.... waar zit je...?"*)

MANS: Hier wel, ik bedoel ik ben hier wel.

HANNA (*op*): Gunst Mans zit jij hier, ik dacht dat Evert er was.

MANS: Gelukkig ben ik dat niet. (*kijkt naar boven*) Wat me dan boven het hoofd zou hangen!

HANNA: Is m'n zwager er niet?

MANS: Ik zag hem net met z'n hondje het paadje aflopen. Hij zal zo wel terug zijn, hij is nooit zo lang weg.

HANNA (*gaat bij hem zitten*): Ben jij al binnen geweest?

MANS: Vandaag nog niet.

HANNA: Het is bij de beesten af... wat een troep (*wijst naar de stoeltjes*) Of is die familie er weer?

MANS: Dat is wel te zien hè! Die lui mochten wel een container meebrengen voor al die rommel die ze maken. Moet je eens achter het huis kijken, alles

ligt vol.

HANNA: Het is daar binnen ook een puinhoop. De vuile afwas staat zo hoog (*wijst*) op het aanrecht. Als je er aan de ene kant wat op zet, valt er aan de andere kant wat af.

MANS: Die mensen hebben vakantie, daarom doen ze er niks aan.

HANNA: Maar dan moet je er een ander niet mee opscheppen! (*pakt een schort uit haar tas*) Ik weet niet waar ik het eerst of het laatst aan moet beginnen.

MANS: Wou jij hier aan het werk dan?

HANNA: Dat doe ik toch iedere week. Ik kan Evert toch ook niet met al die rommel laten zitten.

MANS (*schuift naar haar toe*): Jij zult hier de langste tijd het werk wel gedaan hebben denk ik!

HANNA (*kijkt hem verbaasd aan*): Wat bedoel je ... krijgt Evert soms een andere hulp? Doe ik het niet goed meer?

MANS: Evert gaat hier weg!

HANNA: Wat vertel je me nu..., je bedoelt dat hij naar een tehuis gaat?

MANS: Nee dat niet, maar z'n familie wil zich om hem bekommeren.

HANNA: Jeetje mina..., wat vallen die mensen me dan mee. Wat heb ik me dan vergist. Ik vond ze altijd zo van (*maakt gebaar*) nemen wat je krijgen kunt.

MANS: En nu kunnen ze krijgen wat ze hebben willen.

HANNA: Wat bedoel je?

MANS: Ik zal het maar kort en bondig zeggen: Evert wil hier de boel verkopen en die lui willen hem dan meenemen naar de stad.. Ja ja, dat willen ze. Als je wist wat ik de laatste dagen allemaal gehoord heb daar achter, dan zou je hart omdraaien.

HANNA (*verslagen*): Evert naar de stad..., dat kan toch niet, dan gaat hij helemaal dood ... Heeft hij dan helemaal geen verstand meer. Maar ze doen het natuurlijk om z'n geld en als ze dat te pakken hebben schuiven ze hem wel ergens anders naar toe. (*schudt haarhoofd*) Als m'n schoonzuster dit nog mee had moeten maken!

MANS: Als Jennechien nog geleefd had dan was Evert er nooit zo aan toe geweest. Ik zal je maar niet vertellen wat ik allemaal nog meer gehoord heb!

HANNA: Het is zo anders al erg genoeg, maar vertel toch maar verder.

MANS: Nou, ze willen hem de hele dag op een stoel voor het raam zetten want hij kan die trappen niet op en af. Z'n hond mag hij ook niet houden.. En dan willen ze hem ook nog een poot uittrekken. (*meewarig*) Die arme stumper toch!

HANNA: Wie is een stumper... bedoel je Evert soms?

MANS: Ja, wie anders!

HANNA (*windt zich op*): Evert een stumper .?? Een grote jandoedel is het. Hij heeft een ongeluk gehad met dat been, ja dat weten we wel. Maar z'n verstand is toch zeker nog wel in orde?

JET (*vlug op, wil naar binnen, ziet Hanna*): Wie ben jij als ik vragen mag?

HANNA: Ik ben Hanna Wilmink. En wie ben jij als ik vragen mag?

JET (*uit de hoogte*): Ik ben mevrouw de Wit. M'n man is een achterneef van oom Evert. Wat kom je hier doen?

HANNA: Ik kom hier af en toe de boel een goeie beurt geven. (*spottend*) Maar ik zie dat het vandaag nog niet zo nodig is, het is allemaal zo netjes. Misschien moet je alleen een paar dingen afwassen als je eten wilt want zoveel serviesgoed is hier nu ook weer niet.

JET (*snibbig*): Och mens, thuis hebben we een afwasmachine, dan bewaren we de afwas altijd een paar dagen.

HANNA: Had je dat ding dan niet mee kunnen brengen, dat was een beetje makkelijker geweest.

JET (*smalend*): Heb jij wel eens ooit een afwasmachine gezien?

HANNA: Ik heb er zelf wel een, kijk maar. (*steekt beide handen omhoog*) Die neem ik overal mee naar toe.

JET: Als je hier bent om te werken zou ik daar maar niet blijven zitten. Er is genoeg te doen en oom Evert hoeft je niet voor niets te betalen. (*gaat naar binnen*)

MANS: Zo Hanna, je hoort het, je moet aan het werk van mevrouw.

HANNA (*staat op, lacht*): Ja oom Evert betaalt me niet voor niets.

MANS (*trekt haar weer naast zich*): Je bent toch zeker wel goed bij je verstand! Wou jij die rommel van dat stel opruimen?

HANNA: Ik kan m'n zwager er ook niet mee laten zitten... En hij betaalt ervoor zei die kakmadam.

MANS: Wij weten allemaal wel dat je hier altijd voor niets werkt.

HANNA: Nou en? Mijn schoonzuster heeft vroeger zo vaak iets voor mij gedaan en buiten dat zou ik er nog geen cent voor willen hebben. Het is toch familie!

MANS: Dat zijn die anderen ook.

JET (*terug met fles frisdrank, tot Hanna*): Begin eerst maar vast met de afwas, dan is die klaar als we straks terugkomen uit de tuin. (*af naar zijkant*)

HANNA: Wat mevrouw zegt. (*staat op*) Ik zal eerst maar eens koffie zetten, want Evert heeft natuur lijk ook nog niets gehad. (*naar binnen*)

MANS (*krabt onder z'n pet*): We moeten er toch wat aan doen... Hanna zal toch ook niet goedvinden dat haar zwager z'n ongeluk tegemoet gaat. Daar

kent ze hem veel te lang voor.

EVERT (*weer op met z'n hond*): Zo Mans, was jij er ook weer!

MANS: Ja ik zat op jou te wachten.

EVERT (*tegen de hond*): Zo jongen, even lopen is goed voor een hond hè?

MANS: Voor een mens ook wel.

EVERT: Ik doe het alleen maar voor m'n hond want zo makkelijk is het voor mij niet meer. Heb je nog nieuws?

MANS: Ik niet, ik heb alleen het onkruid gewied vanmorgen, (*wijst*) daar

achter.

EVERT: En natuurlijk weer staan loeren wat hier gebeurde hè?

MANS: Je hoort zo nog wel eens wat!

EVERT (*steekt 'n sigaar op*): Wou jij ook roken?

MANS (*pakt er een*): Ja, dat zal ik maar doen want het kan nu nog.

EVERT: Nu nog? Of hou je er mee op?

MANS: Dat niet, maar jij bent er nu nog hè!

EVERT: Wat bedoel je?

MANS: Ik zal 't maar eerlijk zeggen dat ik de laatste dagen heel wat gehoord heb achter die heg. En dat was niet veel goeds. Jij gaat verkopen en jij gaat hier weg heb ik gehoord.

EVERT (*gelaten*): Ik had het je vandaag zelf willen vertellen. Wat moet ik anders. Ik ben nergens meer toe in staat zeggen ze. De boel gaat hier helemaal naar de kelder zeggen ze. Als ik nog een jaar wacht is het niets meer waard zeggen ze...

MANS: Zeggen ze... zeggen ze. Heb je zelf dan niets meer te zeggen?

EVERT: Wat moet ik zeggen? (*zucht*) Ik heb helemaal afgedaan, dat weet je net zo goed als ik.

MANS: Dat weet ik niet, maar ik weet wel dat jij je zelf wat hebt laten aanpraten. (*staat op*) Als er maar eens een was die je wat anders durfde te vertellen. Ik ga eens even kijken of Hanna de koffie al klaar heeft.

EVERT: Is Hanna dan hier?

MANS: Ja, ze wou de boel weer schoonmaken. Als je die niet had...

EVERT: Zij is de enigste die zich wat aan mij gelegen laat liggen.

MANS: Ho ho, je hebt over mij ook niet te klagen hoor. Voor het zware werk ben ik te oud, maar ik zorg er toch wel voor dat de jonge kerels hier uit de buurt je geregeld komen helpen nietwaar?

EVERT: Dat is zo, maar dat gaat ook niet eeuwig door.

MANS: Je bent er ook niet eeuwig.

EVERT (*korzelig*): Man, je weet niet half hoe beroerd het is als je zelf niets kunt met zo'n stijve poot.

MANS: Nee, je kunt beter een potje klagen, maar daar wordt die poot ook niet beter van. (*gaat naar binnen*)

EVERT (*praat tegen z'n hond*): 't Is wat m'n jongen, geen mens begrijpt er iets van. Iedereen denkt aan zich zelf. Twee jaar zit ik hier nu al, van iedereen afhankelijk. En nu gaan we misschien weg. Maar wat er ook gebeurt, jij gaat mee dat beloof ik je... Wat heb ik nu nog, ik ben een wrak en altijd zo alleen. Geen vrouw meer, geen kinderen gehad die me nu konden helpen... (*streelt hem*) Wat moet er nog van ons terecht komen...

HANNA (*op met koffie, ook Mans komt op*): Ik heb maar koffie gezet Evert, daar zul je wel trek in hebben denk ik!

EVERT: Ja, ik heb al in een paar dagen niets gehad en dat prikspul lust ik niet zo graag.

HANNA: Dan kun je je hart weer ophalen, ik heb een hele pot vol gezet.

RIET (*komt op*): Even m'n tas ophalen. Gunst oom Evert, heb je visite?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto